

નાના-છન્દોમય-શ્રીનેમિનાથસ્તવન

સં. મુનિ વિમલકીર્તિવિજય

સંસ્કૃત-છન્દઃશાસ્ત્રના વિવિધ છન્દોનો ઉપયોગ કરી, ઉત્તમ અલંકારો તથા હાર્દિક ભાવોથી ગુંપિત આ સ્તવનમાં શ્રીનેમિનાથ ભગવાનની સ્તવના કરવામાં આવી છે. આ સ્તવનની વિશેષતા એ છે કે કર્તાએ છન્દોનાં નામો પળ સ્તુતિમાં જ વિવિધ રીતે જોડી દીધાં છે અને મુખ્યતઃ અપ્રચલિત છન્દોનો જ ઉપયોગ કર્યો છે જે તેમની ભાષા, છન્દઃસાહિત્ય તથા કાવ્યવિષયક કુશલતા દર્શાવે છે.

આ સ્તવનમાં કર્તાએ માત્રાવૃત્ત તથા વર્ણવૃત્ત-એમ બંને પ્રકારના છન્દો વાપર્યા છે. જો કે માત્રાવૃત્ત છન્દો ઓછા વાપર્યા છે. જેમ કે - પથ્યાવક્ર (શ્લો. ૧), ઔપચ્છન્દસક (શ્લો. ૪), આપાતલિકા અપરાન્તિકા (શ્લો. ૭) અને ઔપચ્છન્દસક-અપરાન્તિકા (શ્લો. ૧૧). બાકીના શ્લોકો વર્ણવૃત્ત-છન્દોમાં જ રચ્યા છે. તેમાં પળ ૪૨મા શ્લોકના ચાર ચરણમાં ચાર જુદા છન્દો પ્રયોજી કમાલ કરી દીધી છે.

આ સ્તવન એક જ પત્રમાં લખાયેલું છે. અક્ષરો અત્યંત સુન્દર-સ્પષ્ટ તથા મરોડદાર છે. સહેજ-સાજ અશુદ્ધિ રહી ગઈ છે. કર્તા તથા લેખન સંવત્ વિશે કોઈ ઉલ્લેખ નથી. છતાં લખાવટ જોતાં પ્રાયઃ ૧૬મા સૈકામાં લખાઈ હોય તેવું અનુમાન થઈ શકે છે. છેલ્લા શ્લોકમાં **લક્ષ્મી-છન્દ** વાપર્યો છે. તે પરથી એવું અનુમાની શકાય કે કોઈ લક્ષ્મીકલ્યાણ-લક્ષ્મીકલ્લોલ જેવું લક્ષ્મી-યુક્ત નામ ધરાવતાં મુનિ આ સ્તવનની રચના કરી હોય.

અહીં છન્દોનાં નામો હેમચન્દ્રાચાર્યવિરચિત 'છન્દોનુશાસન'ના આધારે આપવામાં આવ્યાં છે. આ સંપાદનમાં મુનિ કલ્યાણકીર્તિવિજયજીએ સહાય કરી છે.

श्रीशैवेयं शिवश्रीदं, छन्दोभिः कैश्चिदप्यहम् ।

कंदर्पविजयप्राप्तास्तोकलोकश्रियं स्तुवे ॥१॥ (पथ्यावक्त्र)

नभोगनगस्वरूपाणी (नमो नगस्वरूपिणी) रिता त्ययि प्रयातु मे ।

महत्त्वमम्बुदालिवत्तनुप्रमाणा (प्रमाणिका)ऽपि गीः ॥२॥

(नगस्वरूपिणी / प्रमाणिका)

मेघश्यामश्रीमन्नेमे ! विद्युन्मालावन्मां मुक्त्वा ।

का ते शोभा भूभृच्छृङ्गे, राजीमत्येत्युक्तो जीयाः ॥३॥ (विद्युन्माला)

वैतालीयं यथा गुरौ स्यादौपच्छन्दसकं श्रितेऽक्षरेऽग्रे ।

अपि मिथ्यादृग् तथा सुदृग् स्यात्त्वदुत(क्त)तत्त्वे संश्रिते जिनेन्द्र ॥४॥

(औपच्छन्दसकम्)

वक्त्रसुधाभीशु(षु)स्तेऽधीश ! स्फीतमुदे नो नव्यः कस्य ।

यः सततं निर्दोषासङ्गस्त्यक्तकलङ्कः पद्मोल्लासी ॥५॥ (वक्त्र)

किल सकलां मुखलक्ष्मीं, जिन ! जयिनीं तव वीक्ष्य ।

भजति भिया शशिलेखा, गुरुगिरिशालिकदुर्गम् ॥६॥ (शशिलेखा)

तव पादैः श्रितसर्वसमत्वैर्धरयाऽऽधिक्यमवापि दिवाऽपि ।

आपातिलका (आपातलिका) तोऽधिकला किं तैरपा (रपरा) न्तिकयेश !

न लेभे ॥७॥ (आपातलिका - अपरान्तिका)

भिन्दत्युद्धतमोहतमिश्रं, गोभिर्भासितविष्टपभावे ।

स्वार्मिस्तेऽभ्युदितेऽपि मुखेन्दौ, चित्रं शोषमिर्यति भवाब्धिः ॥८॥ (उद्धत)

रुक्मवतीश ! क्षमाभृति शकैर्जन्ममहे ते चम्पकमाला ।

न्यासि मुदा कण्ठे त्रिदशस्त्रीलौचनभृङ्गस्मेरितमोदाः ॥९॥

(रुक्मवती / चम्पकमाला)

१. पाठांतरम् - स्तुत्वा कुर्वे गिरस्तथ्या, पथ्या वक्त्रविनिर्गताः ।

गन्धर्वैस्तव सुस्त(स्व)रैर्यशोगीतं पीतमवीतसुस्पृहैः ।

स्वामिन्निर्जितशीतरुक्सुधा, गङ्गाशुद्धविराट् सुराधिपैः ॥१०॥ (शुद्धविराट्)

मात्राणामिव तन्वता त्वयाऽष्टादशकं ब्रह्मभिदां पदे पदेऽर्हन् ।

औपच्छन्दसकापरान्तिकावद्, यतिगणवृत्तविदाऽऽरचि व्रतश्रीः ॥११॥

(औपच्छन्दसकापरान्तिका)

चूर्णीभवन्त्यङ्गभृतामघौघाः काठिन्यवन्तोऽपि तव स्तवेन ।

स्वामित्रतामर्त्यनरेन्द्रवज्राघातेन शैला इव निर्विलम्बम् ॥१२॥ (इन्द्रवज्रा)

उपेन्द्रवज्रायुधपन्नगेन्द्रैरुपासितस्त्वं स्मितकैरवाक्षैः ।

सदास्यशीतद्युतिचन्द्रिकाम्भः पिपासुभिर्नाथ ! निरन्तरायम् ॥१३॥

(उपेन्द्रवज्रा)

आख्यानि कीदृग् निजदुःखजातं, तवाऽग्रतोऽहं व्यथका यदेते ।

मुञ्चन्ति नाऽद्योष्युपजातिभृङ्गाः, इव प्रभो ! मां मलिना अवौघाः ॥१४॥

(उपजाति)

दोधकमुख्यसुवृत्तनिबद्धै रासशतै रसवद्भिरधीश ! ।

निर्जरनागनभश्चरनार्यः कुत्र जगुर्न भवत्सुभगत्वम् ॥१५॥ (दोधक)

स्वःस्त्रीकुलमुज्ज्वलनाट्यरसात् साक्षिभ्रमिसन्मुखमोटनकम् ।

नानाकरणोद्धटमपाहरच्चित्तं(?) न तवेश ! रतीशजितः ॥१६॥ (मोटनक)

कामं स्वार्मिस्त्वदमलचलनाम्भोजस्फूर्जद्भ्रमरविलसिताः ।

मर्त्याः प्रापुः प्रमुदितमनसः, कल्याणश्रीरसमसमतरम् ॥१७॥ (भ्रमरविलसित)

पादाम्भोजं पुण्यसौरभ्यलोभासङ्गिस्वर्गश्रेणिभृङ्गावलीकम् ।

सद्भावाम्भः शालिनीश ! त्वदीयं, वासं शश्वन्मानसे मे वितन्यात् ॥१८॥

(शालिनी)

नाथ ! विष्टपकृपाऽपरान्तिका यात विश्वमहिता पदद्वयी ।

पूरिताखिलमनोरथोद्धतानन्ततापशमनाय मेऽस्तु ते ॥१९॥

(अपरान्तिका - रथोद्धता)

यैस्तव स्तवनकर्मणि वाणी, स्वागताघततिभिर्विनियुक्ता ।

ते भवन्ति भवनाधिपतित्वं, प्राप्य नाथ ! जगति स्तवनीयाः ॥२०॥ (स्वागता)

भवदा ददतां प्रबोधितां ध्वनिना दत्तहरित्प्रतिश्रुताम् ।

अमृतप्रदकेन निन्यिरे, मुदिरेणेव रयेण विस्मयम् ॥२१॥ (प्रबोधिता)

मुक्ताफलेन जिनेन्द्र ! यादवक्षोणीन्द्रवंशाग्रमलंकरिष्णुना ।

निस्त्रासनैर्मल्यवता कृतस्त्वया, कस्को न दुग् मार्ग[य]ते न मोदभाग् ॥२२॥

(इन्द्रवंशामिश्र-उपजाति)

चलन्महीरत्नमयध्वजां चलच्छलान्नरीनर्ति जगत्पते ! तव ।

यशस्ततिर्विष्टपदिष्टविस्मया, सुतुङ्गवंशस्थनटीव सर्वदा ॥२३॥ (वंशस्थ)

भक्तिसस्पर्धवर्धिष्णुसत्संमदा, नाथ ! जज्ञे जनालीनमन्मौलिका ।

तावकीनाडिघ्नपद्माग्रजाग्रन्नखप्रोन्मिष ज्योतिषां श्रेणिभिः स्रग्विणी ॥२४॥

(स्रग्विणी)

द्रुतविलम्बितभावविवर्जिता, सकलजन्तुहिता गतमत्सर ।

जयतु ते युगपज्जनकोटिहृत्प्रभवसंशय[सं]हरिणीश ! वाक् ॥२५॥

(द्रुतविलम्बित)

वरजाङ्गुलीव जिन ! यच्छ्रुतिषु, प्रमिताक्षराऽपि तव गीरविशत् ।

तरसा ततोऽनशदशेषमपि, स्फुटदर्पदर्पकमहाहिविषम् ॥२६॥ (प्रमिताक्षरा)

प्रिय ! भूषय मां भव माऽभिमुखः, पारितोऽट कलंकय मा स्वबलम् ।

इतिवाक्यमिदं श्रवणेऽप्यवहन्नवधीश ! रयाद्भवता मदनः ॥२७॥ (तोटक)

नरेन्द्रान्वयोद्भूतनिर्धूतदोषप्रभूतप्रभावप्रभो ! सत्कलाब्धे ! ।

विदर्पाकृतोद्यन्मनोभूभुजङ्ग !, प्रयातं शिवं कैर्न हित्वा नमद्भिः॥

(भुजङ्गप्रयात)

प्रमुदितवदनाः प्रभाभासुराः प्रणयभरभृताः सुपर्वाङ्गनाः ।

भर्वात नतिकृतां जनानां विभो ! वदति दिवि सदाशिषः शंपुषः ॥२९॥ (प्रभा)

स्वामिन् ! मूर्तिर्जलधरमालावते, कामं श्यामा रचयति तपो(वो)पास्तिम् ।
आतन्वाना सुकृतलताविस्तारं, तच्चित्रं यज्जनयति हंसानन्दम् ॥३०॥

(जलधरमाला)

स्थाने तन्मत्यै यदि दोषाकरः स्यान्मिथ्याबुद्धिं श्राग् वैश्वदेवीमवाप्य ।
तच्चित्रं मैत्रीमाप्य भास्वानपि त्वं, जन्तूनां धत्से नाथ ! यत्सिद्धियोगम् ॥३१॥
(वैश्वदेवी)

जलोद्धगतिः कृताऽघविततिस्त्वदुक्तविरतिः कुसंगतिरतिः ।
प्रनष्टसुमतिर्जिनेश ! कुमतिर्जनः शिवगतिश्रियं न भजति ॥३२॥ (जलोद्धतगति)
लभते स्तुवन् केकिरवं जयद्भिर्दुरितपुटविभेदिन् मञ्जुशब्दैः ।
तव पदतामरसं भुवि भव्यः, कुसुमविचित्रावलिभिरिहाऽर्चाम् ॥३३॥ (तामरस)
सत्कीर्तिकान्तिललितास्तपूर्णमा चन्द्रवर्त्मसुगतेर्भुवि भविनाम् ।
विशति नाथ ! तव गीः प्रियम्बदा, स्वरविनिर्जितलसत्कलहंसा ॥३४॥
(प्रियम्बदा)

भगवन् ! गुणमालभारिणीनां, निजमाधुर्यपराजितामृतानाम् ।
द्वुतविद्वुतवैरसंशयानां, न गिरां ते श्रवणं वितन्वते के ॥३५॥ (मालभारिणी)
अत्यन्तं मधुरिमकान्तिसौकुमार्यौदार्यौजोद्धुतसमताप्रसत्तिवन्ति ।
काव्यानि श्रवणवदीश ! ते निपीयाङ्गानि श्रान्मम नयने प्रहर्षिणी स्तम् ॥३६॥
(प्रहर्षिणी)

मूर्च्छत्पाथोवाहमहागर्जितनादैर्नित्यं नृत्यन्मञ्जुरवन्मत्तमयूरम् ।
शैलं कीर्तिस्ते विकसत्केतकराजीवातिस्फीता रैवतकं वासयतीश ! ॥३७॥
(मत्तमयूर)

मदनं विजेतुं किमिमं महाकरं, गिरिकुञ्जरं गैरिनागजाञ्चितम् ।
श्रितवान् सुदन्तं गुरुपादसुंदरं, त्वामिनश्रवन्निर्झरदानसंवरम् ॥३८॥ (सुदन्त)
नृपकन्यकाऽक्षिहृदयाभिनन्दिनी, सपदि त्वयौज्झि मृदुमञ्जुभाषिणी ।
निजरूपनिर्जितसुराङ्गनाऽपि सा, जिन ! नित्यनिर्वृतिसुखाभिलाषिणा ॥३९॥
(मञ्जुभाषिणी)

कुटिलगतिकरं तं जगद् व्यस्मरं, मदनविषधरं निर्विषत्वं न यत् ।
 त्वमसि यदि जिन ! स्वर्णकायस्तदा, मरकतमणिवत् कृष्णकायः कथम् ॥४०॥
 (कुटिलगति)

तृणवद्विवं दिविषदो गणयन्तस्त्वदुपान्तमीश्वर ! मुदाऽधिवसन्ति ।
 स्मितकेतकीकमपहाय वनं किं मधुपाः स्फुटं कुटजराजि भजन्ति ॥४१॥
 (कुटज)

न ते ध्यानध्वंसं चन्द्रिणी चन्द्रकान्तं, व्यधित नाथाङ्गहाराद्भुताऽप्युर्वशी ।
 तथा वनी शुचिरुचिराप्रमञ्जरी, गुञ्जत्पिकोन्मदमधुप ! प्रभावती ॥४२॥
 (चन्द्रिणी-उर्वशी-रुचिरा-प्रभावती)

शमयति झगिति श्रमं समन्ताद् ध्वनरसलब्धविवृद्धिरीश ! गीस्ते ।
 अभिमतफलदायिनी जनानां त्रिदिवलते ! वरदांशुपुष्पिताग्रा ॥४३॥
 (पुष्पिताग्रा)

शमयत् परं गुरुतमांसि, कुवलयविबोधनोद्भुराः ।
 गाव इह ननु जडत्वभृतो भगवंस्तवाऽऽननसुधाकरोद्भुताः ॥४४॥ (उद्भुता)
 श्रीमन्नेमीश्वरेति स्तूयसे द्वैतशोभः, सोत्साहं छन्दसां यैर्मङ्गिभिस्त्वं शिवासूः ।
 मर्त्यैः संप्राप्यते तैः क्लृप्तदुःकर्मपूर- प्रध्वंसैर्मौक्षलक्ष्मीसङ्गसौख्यं महीयः
 ॥४५॥ (लक्ष्मी)

इति नानाछन्दोमयश्रीनेमिनाथस्तवनं समाप्तम् ॥

C/o. अतुल कापडिया,

ए-९, जागृति फ्लेट्स,

पालडी, अमदावाद-३८०००७ (गुजरात)

